POKROK

PUBLISHING CO.

vydává
POKROK ZÁPADU
a místní vydání
v Crete pro Saline okres, Neb., ve Schuyler a Clarkson pro Colfax okres, Neb., ve Wilson, Kans., pro stát Kansas, v Cedar Rapids, Ia., pro stát Iowu, v St. Paul a Minneapolis, Minn., pro stát Minnesotu a v Tyndall, S. D., pro státy South a North Dakotu.

Předplatné:
Pro Spojené Státy $1.50. Pro Kanadu $2.00. Do Evropy $2.50 ročně.

Zásilky peněžní dějtež se pomocí peněžních poukázek (Money Orders), expressních poukázek (Express Money Orders), bankovních poukázek (Bank Draft), anebo v registrovaném dopise.

Oznamujete-li své přestěhování, udejte starou i novou adressu.

Dopisy z kruhů čtenářstva ochotně uveřejníme. Musí býti slušné, psané bez úmyslu někoho osobně poškoditi a podepsány plným jménem, ať již má býti v redakci utajeno, anebo s dopisem uveřejněno.

45

BRYANOVA RESIGNACE.

Zpráva o resignaci William J. Bryana z úřadu sekretáře státu nepřekvapila nikterak ty, kteří bedlivě sledovali vývoj posledních událostí. Překvapilo snad jedině to, že Bryan vystoupil z Wilsonova kabinetu v nynější neobyčejně vážné chvíli, kdy bylo třeba ukázati ostatnímu světu, že vláda Spojených Států pracuje v naprostém souladu a že za její důrazným požadováním šetření práv amerických občanů stojí celý americký národ jako jeden muž. — Přirozeným důsledkem tohoto počinu p. Bryanova může býti, že říšská německá vláda stane se vytrvalejší v odpírání americkým požadavkům. Bude těžiti ze skutečnosti, že Bryan, jenž považován je za jednoho z nejpopulárnějších amerických politiků, raději vzdal se svého úřadu, než by připojil k americkým požadavkům svého schválení.

Ať s jakéhokoliv stanoviska pohlížíme na motivy, jež vedly pana Bryana k resignaci, nemůžeme se ubrániti dojmu, že bývalý sekretář státu vzdal se svého místa k vůli politickému effektu. Pan Bryan již dříve měl příčiny k odchodu z Wilsonova kabinetu, ale neodešel. V jiných dobách jeho resignace nevyvolala by takové pozornosti a neznamenala by takovou významnou událost jako v přítomné kritické chvíli. Pan Bryan ale potrpí si na vyvolávání sensací a těžce by nesl, kdyby přes jeho počiny klidně přecházelo se k dennímu pořádku.

Hned při vstupu jeho do Wilsonova kabinetu jeho političtí přátelé i nepřátelé předpovídali, že dříve nebo později dojde k neshodám mezi ním i presidentem. Wilson je mužem, který dovede samostatně tvořiti si úsudek o všech vážných otázkách a který je veden přesvědčením, že ten, na koho spadá největší zodpovědnost, má míti hlavní vliv při formování plánů, dle nichž se pracuje. Pan Bryan ale vždy hráti chtěl prim a těžce nesl, nebyl-li jeho úsudek považován za směrodatný. Z těchto důvodů hlavně bylo předpovídáno, že dojde mezi presidentem a sekretářem státu k neshodám, které způsobí resignaci posledněj-šího.

Pan Bryan neosvědčil se ve svém důležitém úřadě tak, jak se očekávalo. Hned v řízení vztahů k Mexiku ukázal, že nevystačuje a již tehdy podroben byl ostré kritice. Poukazovalo se tehdy, že pan Bryan není takovým diplomatem, jakého by ve vážných chvílích Spojeným Státům bylo třeba. Sekretář státu snesl toto kritisování a nevzdal se. Ještě však před vypuknutím evropské války objevily se pověsti, že Bryan zabývá se úmyslem vzdáti se úřadu. A snad bylo by bývalo dobře, kdyby tak byl učinil. V té době ale nedocházelo k žádným nedohodám v záležitosti zahraniční politiky a odstup p. Bryanův byl by postrádal dramatického zabarvení, jakého dostalo se mu nyní.

Nadešla evropská krise a pan Bryan stal se předmětem nových útoků, tentokráte se strany Němců, kteří měli za to, že sekretář státu je hlavní příčinou toho, že americká vláda neprojevila většího přátelství k Němcům. Horlivější část amerických Němců Bryana přímo vinila z přátelství ku spojencům a stranickosti a německé americké časopisy ve svých útocích na něho neustávaly. Bylo dokonce vydáno heslo: — Bryan musí odstoupiti!

Případ Lusitanie byl sprchou na americké Němce a mnohé jejich plány se zhatily. Mocná vlna protestu proti německým násilnostem vzedmula se a přehnala se přes celé Spojené Státy. Národ žádal od své vlády, aby důrazně zakročila a zakřikla německé násilníky, kteří se domýšlejí, že nejsou povinni šetřiti práv ani neutrálních národů.

President Wilson ujal se řízení situace pevnou rukou a stal se svým vlastním zahraničním ministrem v souhlasu s přesvědčením, že ten, kdo nese největší zodpovědnost, má míti také největší vliv na utváření plánů, dle nichž má býti postupováno. A právě v této kritické chvíli střetly se povahy dvou těchto nejvyšších výkonných úředníků země. Bryan těžce nesl, že v této vážné krisi president jednal na vlastní vrub. Bryan nesouhlasil prý se zněním první americké noty Německu, v které důrazně a přece jenom přátelským tonem žádáno bylo šetření práv amerických občanů a záruky, že bude šetřeno jich v budoucnosti. Znění této noty bylo všeobecně považováno za důstojné a vystižné a schválení dostalo sejí i celou řadou vynikajících politických odpůrců přítomné administrace. Proč pan Bryan stavěl se proti tomuto ráznému a spravedlivému stanovisku vlády Spojených Států, lze si těžko vysvětliti.

Německo na první notu Spojených Států neodpovědělo uspokojivě, ba do jisté míry i urážlivě. O tom, jak má zníti americká odpověď na tuto německou notu, nemohlo býti pochybnosti. Vláda Spojených Států musela odpověděti rázně a trvati důsledně na požadavcích, vyslovených v první své notě. Celý národ byl přesvědčen, že může býti jenom jedna odpověď, rázná a důstojná rolle, kterou v tomto obrovitém světovém konfliktu hrají Spojené Státy. Nejlepší znalci mezinárodního práva prohlásili, že nemůže tu býti žádné arbitrace a žádného vyšetřování, ježto stanovisko Spojených Států bylo náležitě ospravedlněno zněním mezinárodních zákonů. Byla tu otázka: Uznává Německo mezinárodní zákony a nebo neuznává? Tato otázka nedovoduje žádnou arbitraci.

Pan Bryan ale navrhoval vyšetření celého případu mezinárodní komisí. Z jakých pohnutek radil Bryan k jednání, jež znamenalo by vlastně kapitulaci před vyceněnými německými zuby a seslabení všech dalších počinů americké vlády v této vážné a vitální záležitosti, poví snad nám doba budoucí. Pan Bryan svým činem ale neosvědčil loyalitu k národu a administraci, která v přítomné době potřebuje jednomyslné podpory celého národa. Znění druhé americké noty není takové, aby pan Bryan nemohl s ním souhlasiti. Je mírnější než mělo se všeobecně za to a sekretář státu neměl žádných příčin k odsuzování této důstojné odpovědi.

Presidentovou snahou je jistě pracovati pro zachování míru, ale tato snaha nevylučuje důstojné ohražení, jedná-li se o porušování práv amerických občanů. Jak svrchu pověděno, resignace p. Bryanova může v této vážné chvíli přispěti k seslabení amerických požadavků z příčin hořeji uvedených. Budoucnost ukáže, do jaké míry počin Bryanův poškodil dobré úmysly přítomné administrace.

Pan Bryan vstoupí nyní do soukromého života. Bude prý nyní pracovati pro mír. A vedle toho, jak zdá se nad všechnu pochybnost jisto, připravovati bude si půdu pro kampaň pro togu senátorskou. Pan Bryan touží po tom, aby byl tribunem lidu. Úřad sekretáře této jeho touze nevyhovoval. Snad po řadě let zkušeností přišel k náhledu, že v senátě Spojených Států je pro něho místo, které může pluě vyhovovati jeho touhám a žádostem.

Snad jeho resignace z úřadu sekretáře státu je v nějakém vztahu k jeho budoucím aspiracím. Snad jednalo se mu tu především o zachování přízně amerických Němců, kteří považováni jsou za důležitého politického činitele. A byt-li jeho počin veden tímto směrem, pak může se pan Bryan dožíti nového zklamání, neboť američtí Němci, i kdyby vše jiné přehlédli, nepřehlédnou jeho úsilovné snahy v zájmu prohibice, které tvořiti budou vždy hlubokou propast mezi ním a americkým živlem německým.

PROČ ITALIE NENÁVIDÍ TEUTONSKÉ SPOJENCE.

Když Italie vyhlásila válku Rakousku a vpadla do území svého souseda na severu, zahájila vyrovnávání starého účtu. Deset století nenávisti k Teutonům hnalo ji k tomuto kroku. Národ italský uvítal rozhodnutí vlády nadšeně, poněvadž věřil, že nadešla vhodná doba k pomstě, po které toužil. Italie v posledním tisíciletí trpěla značná příkoří od severních vládců a nenávist k Teutonům byla přirozeným důsledkem toho. Italie nezapomněla na příkoří a úklady, jež strojily jí rakouské vlády v letech minulých. Nenávist k Rakousku a Německu zůstala v národě, přes to, že Italie stala se jejich spojencem. Národ italský nikdy nesouhlasil s tímto nepřirozeným spojením, ať italští diplomaté vysvětlovali je jakkoliv schopně a obratně.

Již starý Řím nenáviděl severní sousedy. Od těch dob, kdy Theodosius Velký učinil se svými Visigoty vpád do území římské říše v roce 402 a o osm roků později vyplenil město Řím, pohlíželo se k severu se strachem a nenávistí. A tato nenávist živena byla v národě po celých patnáct set let, která uplynula od té doby, co první Germán stanul na úpatní. Alp a zahleděl se na širé roviny Lombardie. Italie byla po té kostkami, s kterými severní vládci hráli. Její provincie měnily stále svoje pány. Mladá krev italská byla přinucena, aby bojovala za cizí zájmy. Italie byla, abychom užili vyjádření Metternichova, "pouze zeměpisným vyjádřením."

Ale Italie zvedla se z prachu a sjednotila svoje provincie pod jednu vlajku. Mnoho krve bylo prolito za toto osvobození italského národa, mnoho obětí bylo přineseno, ale velký úkol byl proveden. Italie je dnes tak silnou, že mohla pomýšleti na pomstu. Nikdy před tím neměla příležitosti k provedení pomsty a kdykoliv se o to pokoušela, vždy setkala se s nezdarem.

Italie byla vasallským státem od zahájení německé svaté říše v roce 962, kdy Otto Velký pochodoval do Říma a přinutil papeže, aby umístil císařskou korunu ze zlata na jeho hlavu. A všichni jeho následníci mívali ve zvyku kořistiti z úrodného poloostrova za Alpami a jevil-li tento neochotu, přinutily jej k ochotě velké armády, které konaly pochody přes Alpy pravidelně. Od roku 1268 počali z Italie těžiti Habsburkové. Po válce o španělské následnictví v roce 1714 Habsburkově upevnili svoji moc v Italii a Neapolsko, Lombardie a Sardinie staly se rakouskými provinciemi. O šest let později Sardinie proměněna byla rodu Savojskému, přítomné panovnické rodině v Italii, za Sicilii. A po sto let následujících rakouští guvernéři panovali severním Italům a rakouské armády uváděly jejich rozkazy v platnost.

Napoleon na krátkou dobu osvobodil Italii od rakouského jha. Utvořil z italských provincií republiky, vévodství a království, jež byly sice samosprávnými, ale přece jenom říditi se musely přáním z Paříže. Kongres ve Vídni v roce 1815 opětně dal Italii na milost a nemilost Habsburkům.

"Italie je pouze zeměpisným vyjádřením," prohlásil Metternich, nejobratnější státník, jakého Rakousko kdykoliv mělo, v kongresu ve Vídni, na kterém shromáždili se zástupci mocností, které pokořily Napoleona. Kongres tento měl za úkol upraviti mapu Evropy, aby zajistil se trvalý mír v Evropě. Metternichovou snahou bylo přivésti Italii znovu pod rakouské jho. Jeho plán se zdařil a "pouhé zeměpisné vyjádření" spadlo Rakousku znovu do klína bez velkých potíží.

Výnosem kongresu vídeňského utvořen byl z Říma a okolí papežský stát. Neapolsko a Sicilie vráceny byly původnímu panovníku, Ferdinandu Prvnímu. K územím Viktora Emanuela, vévody Piedmontského, jenž těšil se důvěře Rakouska, připojeno bylo Savojsko, Janov, Nizza a království Sardinské. Metternich toužil o vybudování silného státu proti Francii, tak aby zabráněno bylo útočnosti tohoto národa v budoucnosti.

Zbytek Italie pak nalézal se úplně pod rakouskou kontrolou. — Některé z provincií patřily přímo pod rakouskou vládu a z jiných utvořena byla vévodství a předána členům habsburského rodu. Většina těchto státečků a provincií trpěla značně, neboť panováno bylo jim tyransky. Rakouská soldateska tu strašně řádila. Provincie spravovány byly rakouskými úředníky.

Lid, který okusil svobody za francouzské revoluce, nemohl klidně snášeti vládu rakouské byrokracie. V roce 1820 lid v Neapolsku vzbouřil se proti vládě krále Ferdinanda. Rakouské vojsko potlačilo rebely a upevnilo Ferdinandův trůn. V této revoluci "carbonari", proslulé vlastenecké bratrstvo italské, zasadilo první ránu za účelem sjednocení Italie. Tajné toto bratrstvo sestávalo z lidí, kteří toužili po osvobození celé Italie od cizího jha. Krista prohlašovali za "nejvyššího čestného mistra" a pracovali, "aby osvobodili beránka (Italii) od vlka (Rakouska)." — Jejich barvy byly červená, černá a zelená.

Karbonáři způsobili revoluci v Piedmontu a přinutili Viktora Emanuela, aby vzdal se trůnu. Jeho následníkem stal se jeho bratr, Karel Felix, který zdolal pevnou rukou revoluci. V roce 1830 karbonáři zvedli revoluci v Rumunsku a zde poprvé jejich vlajka, jež později stala se vlajkou sjednocené Italie, byla zvednuta. Jeden z těchto karbonářů, synovec velkého Bonaparta, Louis Napoleon, založil ve Francii třetí císařství.

Karel Albert stal se následníkem Karla Felixe v Piedmontu. V roce 1848 celá Italie ocitla se v plamenech revoluce proti Rakousku. "Jaro národů," jak tento rok vystižně bývá nazýván, nalezlo Italy lépe připraveny nežli ostatní národy, úpící pod rakouským jhem. Benátsko a Lombardie svrhly se sebe rakouské jho, porazily rakouské armády a prohlásily se za samostatné. Piedmontský král Karel Albert vyhlásil Rakousku válku. Podařilo se mu shromážditi značně silnou armádu, ale tato, jsouc nedostatečně vycvičena, byla snadno poražena rakouskými vojsky a Karel Albert byl nucen se zříci trůnu ve prospěch svého syna, Viktora Emanuela Druhého, italského osvoboditele.

Revolucionáři vytlačili papeže z Říma. Druhá republika dosadila jej opětně na místo, přes odpor Giuseppe Garibaldiho, který statečně odrážel útoky armády spojenců na Řím, dokud poslední naděje nebyla ztracena. Po té ustoupil a prchl do Ameriky. Camilo Cavour, redaktor, jenž přiměl Karla Alberta Piedmontského k vyhlášení války Rakousku, stal se vůdcem v Sardinii a Piedmontu v roce 1850. Jeho ideálem byla sjednocená Italie. Zasil sémě, které přineslo úrodu.

Krymská válka poskytla mu k tomu příležitost. Spojil se s Francií a Anglií a když bylo po válce, přepustil Savojsko a Nizzu Napoleonovi Třetímu za pomoc, kterou mu poskytl ve válce proti Rakousku v roce 1859. Piedmontská a francouzská vojska porazila Rakušany u Magenty a Solferino. Napoleon, obávaje se, že papež znovu bude z Říma vypuzen, uzavřel mír a ponechal Benátsko v moci Rakouska.

Viktor Emanuel byl přinucen k uzavření míru, kterým získal Lombardii. Napoleon poslal francouzskou posádku do Říma a zaujal slíbenou mu Nizzu a Savojsko, přes protest Garibaldiho, který sám byl Savojanem. Byl to Garibaldi, který připojil jižní Italii k Piedmontu. Vypravil se v čele jednoho tisíce mladých mužů do Sicilie v roce 1860, podrobil ji a po té dobyl i Neapole. — Jeho vojsko je "nesmrtelným tisícem" v historii italské. Toto mužstvo nosilo rudé košile, jež pode jménem "garibaldovky" jsou známy dodnes a zajímavo jest, že Sokolstvo ve staré vlasti zvolilo je za část své uniformy.

Tak stalo se, že jižní a severní části Italie ocitly se pod kontrolou Piedmontu. Zbýval jenom papežský stát v okolí Říma, jenž nalézal se v ochraně posádky francouzské a Benátsko, Terst a Trident, které nalézaly se v moci rakouské. Benátsko získáno bylo Viktorem Emanuelem smlouvu s Bismarckem, státníkem pruským, na prahu rakousko-pruské války v roce 1866 jako náhrada za pomoc v této válce, která umožnila pruské vítězství.

Když Prusko napadlo Francii v roce 1870, francouzská posádka z Říma byla odvolána a v roce 1872 Svaté Město bylo dobyto a prohlášeno za sídelní a hlavní město sjednocené Italie.

Italie vstoupila do trojspolku s Rakouskem a Německem v roce 1882, kdy byla žárliva na francouzské úspěchy v Africe, kterou považovala vždy za pole své expanse. Proto vstoupila do alliance proti republice. Dvakráte od těch dob alliance byla obnovena, ale v posledních letech nedostávalo se jí již podpory národa. — Rakouská okupace Bosny a Hercegoviny a kroky, které rakouská vláda učinila v poslední balkánské válce, znepokojily Italii. Mezi Italií a Rakouskem od těch dob nepanovalo žádné přátelství a před výbuchem světové války mělo se za to, že dojde mezi nimi k srážce pro předáctví v Albanii.

Italie stala se sjednocenou národností v roce 1870. Zbývalo připojiti ještě provincie Trident a Terst, které i po válce v roce 1866 zůstaly zůstaly v rakouské moci. Tehdy hranice mezi Italií a Rakouskem byly upraveny tak, aby Rakousko co nejvíce bylo chráněno před útokem Italie. Hranice tvoří horské hřebeny a Trident a Terst staly se rakouskými baštami. Byl to císař František Josef První, z jehož moci král Viktor Emanuel Druhý vyrval Benátsko. Je to týž František Josef První, sestárlý a zmořený tragickým životem, kterému Viktor Emanuel Třetí, král italský, vyhlásil nyní válku. Francie byla spojencem Italie v roce 1859 a je spojencem Italie také nyní.

Italští vojíni kráčí na pole válečné s nenávistí deset století starou, nenávistí, která nikdy nepomine, dokud Rakousko nebude pokořeno.

PRESIDENTOVA POŠTA.

President Spojených Států nemůže každého rána přečísti všechny dopisy, jež mu dojdou. Dopisů těch je takové množství, že jich přečtení vyžadovalo by celého dne. Dokonale vypracovaným systemem ale stručný obsah denní pošty je předložen presidentu každého dne.

Práce tato prováděna je několika zkušenými a osvědčenými zřízenci, kteří otevírají a čtou dopisy. Po té tyto dopisy pozorně roztřiďují. Některé z nich jsou odkázány různým odborům. Denně přichází několik odporučení různých lidí pro vládní úřady a dopisy tohoto druhu odporučují se příslušným odborům k uvážení.

Některé dopisy žádají radu, jiné přejí si na něco upozorniti a opětně jiné jsou dopisy prosebnými. Mnohé z nich obsahují přání, která president nemůže splniti. Na tyto dopisy zřízenci odpovídají a sekretář presidentův je podepisuje. Prosebné dopisy jsou tak četné, že bylo nutno vypracovati zvláštní formu odpovědi.

Takové přípisy, které považovány jsou za důležité, jsou presidentovi předkládány. Na každý takový přípis ale zřízenci připevní lístek, na kterém napsáno je jméno zasílatele a stručný obsah listu. President přečte rychle jenom stručné sdělení a zajímá-li jej věc, přečte si dopis celý. Někdy takový přípis je odkázán některému z kabinetních úředníků a v takovém případě stručný obsah listu je zachován v Bílém Domě a uložen.

Dopisy čistě osobního rázu jsou pravidelně jako takové označovány a ty dodávají se presidentu bez poznámek. Někdy stane se, že president obdrží mnoho dopisů o stejném předmětě. V takovém případě jsou srovnány dle své povahy a presidentu předloží se jména těch, kteří mají stejný náhled o věci. Na jiném seznamu pak nalézají se ti, kteří mají náhled rozdílný.

V přítomné době president zaplavován je dopisy z celých Spojených Států. Lidé projevují své náhledy o stanovisku americké vlády vůči Německu. Jedni vyzývají před příkrým stanoviskem a jiné radí k různému zakročení. I tímto dopisům dostane se náležité pozornosti, neboť president přeje si seznati, jak o celé záležitosti této soudí americký národ. — Tyto dopisy jsou roztřiďovány do skupin a presidentu dostane se každého dne seznamu osob, které v záležitosti oné projevily svůj náhled. Jedná-li se o náhled osoby prominentní, president pravidelně přečte si celý dopis. O ostatní čte jenom ve výtahu, jak opatří jej zřízenci.

ČESKÁ AMERIKA PŘED TŘICÍTI LETY.

Začátkem června, 1885, vyplula z New Yorku loď Westphalia s účastníky výpravy do Národního divadla v Praze. Byla to první větší výprava Čechů amerických do staré vlasti a je přirozeno, že považována byla za pozoruhodnou událost a jevil se o ni zájem po celé české Americe. O odjezdu divadelní lodě z New Yorku psal Dělník Americký, v New Yorku vycházející: "A bylo to loučení, že přístav hobokenský podobného dosud nic nezřel. Vždyť nás bylo, kteří jsme šli vyprovoditi milené poutníky své, mnoho přes tisíc; a když konečně nastala 5. hodina, ustanovená to hodina rozloučení, rozléhal se nekonečný hlahol bolných slov: 'S Bohem!' a 'Na shledanou!' My pak, kteří jsme zůstali na Westphalii, bychom až ku Staten Islandu doprovodili své druhy, nemohli jsme ani přehlédnouti ty davy newyorských Čechů, kteří z přístaviště mávali šátky na rozloučenou, což ještě velkolepějším učiněno, když hudba p. Fr. Pospíšila spustila truchlivé zvuky: "Loučení, loučení, což je to těžká věc." Za výletníky šlo vřelé přání, aby se jim v rodné vlasti dobře vedlo."

* * *

Svornost oznamuje, že pan I. Marston, Čech, který na anglických jevištích provozuje divadelní hru "Cest ženy," jejíž děj položen je do Čech a který sám v jazyku anglickém sepsal, nalézá se se společností svou v Chicagu a hraje v Academy of Music síni. Svornost hru velice chválila.

* * *

Divadelní loď odplula a zanechala za sebou jenom vzpomínky. A vzpomínky tyto probudily touhu u mnohých po návštěvě ve staré vlasti. Svornost navrhuje novou výpravu do Čech. P. Z. přináší o tom zmínku a praví, že taková výprava může býti uskutečněna a že je jisto, že divadelní loď není poslední výpravou do Čech.

* * *

Svornost si stěžuje, že v Americe nalézají se také vlastenecké české listy, které prý neuznaly za dobré zmíniti se o divadelní lodi Čechů amerických. Takových vlasteneckých listů, které neuznávají za dobré zmiňovati se o důležitých snahách Čechů amerických, máme dosti i v přítomné době.

* * *

Dennice Novověku přináší zprávu, že cena amerických Čechů v obnosu 172 zlaté za nejlepší práci dramatickou, vypravenou na Národním divadle, udělena byla K. Pippichovi, advokátu v Chrudimi, za práci "Ve veřejném životě." Obnos hořeji zmíněný poslán byl v roce 1882 Janu Nerudovi, slavnému básníku a spisovateli v Praze, s přáním, aby obnos tento věnoval spisovateli nejvýtečnější dramatické práce. Bývaly druhdy lepší kulturní styky mezi českou Amerikou a starou vlastí a česká Amerika dokonce povzbuzovala k práci i české literáty. Dnes se to čte jako pohádka.

Po více jak 12 měsíců trpí Australie neobyčejným suchem, které těžce doléhá nejen na velkovčeláře ale i tamní pěstitelé pšenice. Odhaduje se, že letošní stříž vydá o 200,000 balíků vlny méně než loni a to hlavně následkem toho, že velkým suchem zhynulo tam v posledních měsících více jak 10,000,000 kusů skopového dobytka. Připočte-li se pak k tomu ještě ztráta na úrodě pšenice, možno se domysliti, co takové sucho pro Australii znamená. V obyčejných letech vyváží se z Australie do zámoří, hlavně do Anglie, na 40 miliónů bušlů pšenice, než letošní sklizeň nestačí ani domácí spotřebu hraditi. Pouze provincie Queensland a část severních osad, kde nejvíce hovězího dobytka se chová, pohromě této do jisté míry ušly.